

for den øvrige lovgivning om mentalt retarderede og sindssyge.

Straffelovrådet peger endvidere på, at der er betydelige fordele forbundet med den nuværende ordning, hvorefter afgørelsen om foranstaltninger træffes under straffesagen. Straffelovrådet peger i den forbindelse bl.a. på, at vurderingen af tiltaltes farlighed og behandlingsbehov sker i tilknytning til bedømmelsen af den kriminalitet, som gør spørgsmålet om foranstaltninger aktuelt. I de tilfælde, hvor straffriheden beror på en fakultativ regel, har retten ved sin afgørelse adgang til at tage i betragtning, hvilke andre muligheder der kan komme på tale med hensyn til den retlige reaktion.

Straffelovrådet finder, at det fortsat må betragtes som en fordel, at retten har adgang til at anvende foranstaltninger, som reglerne uden for straffeloven ikke giver mulighed for at iværksætte mod den pågældendes ønske. Det er Straffelovrådets opfattelse, at der, hvis dette ikke var tilfældet, ville være behov for at anvende betinget dom. Herved ville man i mange tilfælde kunne give dommen et indhold, som er afpasset den dømtes særlige forudsætninger, men de opstillede vilkår ville ikke kunne håndhæves umiddelbart. Det ville også efter Straffelovrådets opfattelse – i hvert fald for så vidt angår den af § 16 omfattede personkreds, der frifindes for straf - være principstridigt at anvende en domsform, som forudsætter, at den dømte kan ifalde straf og indsættes til straffuldbyrdelse i tilfælde af overtrædelse af de fastsatte vilkår.

Endelig er det Straffelovrådets opfattelse, at betingelserne for og fremgangsmåden ved indgreb ikke nødvendigvis bør udformes på samme måde over for kriminelle og ikke-kriminelle, ligesom det forhold, at psykisk afvigelse hos den pågældende allerede har givet sig udslag i kriminalitet, bevirker, at der er særlig anledning til at overveje, hvilke foranstaltninger der er hensigtsmæssige til forebyggelse af kriminalitet.

På den baggrund finder Straffelovrådet ikke, at der er tilstrækkeligt grundlag for at foreslå ændringer, hvorefter rettens kompetence indskrænkes til at angå spørgsmålet om udelukkelse af straf, og at lade spørgsmålet om bl.a. fastsættelse af foranstaltninger bero på en administrativ afgørelse.

Der henvises til betænkningen s. 54-57.

9.2. Tidsbegrænsning af foranstaltninger efter straffelovens § 68 og § 69

For så vidt angår tidsbegrænsning af foranstaltninger efter straffelovens § 68 og § 69, har Straffelovrådet overvejet de fire modeller, der er beskrevet i pkt. 6 ovenfor.

På baggrund af den beregning af de konsekvenser, som en gennemførelse af modellerne vil have (se pkt. 7), er det Straffelovrådets opfattelse, at en gennemførelse af model 3 og 4 må forventes at blive ressourcerelevende.

Straffelovrådet finder, at selv om ressourcemæssige hensyn principielt ikke skal være afgørende for valget af model, vil det dog være unaturligt ikke at inddrage dette aspekt i overvejelserne. Straffelovrådet henviser i den forbindelse til, at en ordning kan være så beko-stelig i forhold til det, der opnås herved, at det må overvejes, om det, der tilsigtes opnået, kan opnås på anden måde.

Straffelovrådet har endvidere overvejet, om hensynet til en vis forudsigelighed ved anvendelse af de omhandlede foranstaltninger kan forenes med hensynet til at sikre, at personer, der er frifundet for straf efter straffelovens § 16 eller er omfattet af straffelovens § 69, stk. 1, bliver undergivet en foranstaltning, så længe det må anses for formålstjenligt for at forebygge yderligere lovovertrædelser.

Straffelovrådets model 1 og 2 er et resultat af disse overvejelser. Det er i den forbindelse Straffelovrådets opfattelse, at reglerne i § 68 og § 69 og dermed de afgørelser, der skal træffes i medfør af disse bestemmelser, hviler ikke alene på lægefaglige vurderinger, men tillige på juridiske og retspolitiske hensyn.

For så vidt angår model 1 er det - på baggrund af undersøgelsen af modellens konsekvenser - Straffelovrådets opfattelse, at en gennemførelse af modellen ikke vil medføre omfattende ændringer af den gældende retstilstand med hensyn til foranstaltningsdommenes varighed. En gennemførelse af model 1 vil efter Straffelovrådets opfattelse samtidig sikre, at der gennemføres regelmæssig domstolskontrol med de foranstaltninger, som også efter model 1 skal kunne fastsættes på ubestemt tid.

Straffelovrådet finder ikke, at en gennemførelse af model 1 og 2 - som anført af Retslægerådet - kan give anledning til, at foranstaltninger idømt for grove forbrydelser opretholdes i længere tid, end der behandlingsmæssigt er grundlag for, idet model 1 og 2 ikke tilsigter at ændre betingelserne i straffelovens § 72, jf. § 68, for at opretholde en foranstaltning.

Straffelovrådet er enig med Retslægerådet i, at anvendelse af tidsbestemte foranstaltninger over for den personkreds, der omfattes af straffelovens § 68 og § 69, stemmer bedst med de forebyggende og terapeutiske retningslinier, som præger disse afgørelser. Straffelovrådet er derfor enig i, at indførelse af tidsgrænser derfor ikke umiddelbart lader sig gennemføre, uden at hensigten med at henlægge reaktionen på